

[A. C. Mortensen.]

effekter, hvorfra man ogsaa satte Priserne paa Skoveffekter op. Disse Arbejdere er i Forvejen blandt dem, der vel er daarligst stillede af alle Statens Arbejdere, og for dem satte det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal Lønnen ned, som sagt, ganske uden Motivering, det vil sige, jeg ved nok, at der var en Slags Motivering, nemlig den, at Arbejdsgiverforeningen for Land- og Skovbrug ved Hjælp af den store Arbejdsløshed havde kunnet tvinge Lønnen ned for Landarbejderne og Skovarbejderne indenfor deres Omraade; men dette, at man benyttede en saa ulykkelig Tilstand som den store Arbejdsløshed til at tvinge Lønnen ned for Landbrugets Arbejdere paa et Tidspunkt, hvor der var en betydelig Fremgang i Landbrugets Økonomi, burde saa vist ikke have været Anledning for Staten til at følge efter, det var kun Udslag af det, vi saa ofte saa under det forrige Ministerium, at man havde særlig Lyst til at tage fra dem, der i Forvejen havde mindst — det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal kan ikke ret vel lide, at det bliver sagt, men det kan ikke nytte, det er rigtigt, og vi har netop her et ganske glimrende Bevis herpaa. Jeg takker altsaa den højtærede Landbrugsminister, fordi han har raadet Bod paa den Uret, her blev gjort. Den Løn, der betales Skovarbejderne, er saa vist endnu saa lille — 6 Kr. om Dagen —, at der sandelig ikke er noget at prale af, og jeg haaber, den Dag ikke er ret fjern, da ogsaa de Arbejdere i Land- og Skovbrug, som har Overenskomst med Arbejdsgiverforeningen, kan faa en lille Smule Andel i de gode Tider, Landbruget har, og faa deres Løn en lille Smule forhøjet, saa haaber jeg, at det igen vil ramme Statens Skovarbejdere, saaledes at de stadig kan ligge i Spidsen, det vilde saa vist ikke være urimeligt, om Staten altid laa i Spidsen med Hensyn til disse Folk, der arbejder for den laveste Løn, nogen i det hele taget arbejder for i vort Land.

F. K. Madsen: Denne Finanslovbehandling bør ikke gaa til Ende, uden at de frygtelige Søulykker, der i den sidste Tid er overgaaet den danske Nation, omtales fra dette Tings Talerstol. Det er mig ikke nok, at Rederiforeningen hævder, at vi staar med den laveste Procent af Søulykker, vi bør gøre alt muligt for, at der sker saa faa Søulykker som overhovedet muligt. I de sidste 4 Aar er der forlist 5 Dampskibe og 1 Sejlskib, uden at man nogen Sinde har faaet at vide, hvordan disse Ulykker er

sket. I Aaret 1925 forliste Skrueskibet „Anine“, der tilhørte Rederiet Heimdal, det forsvandt med Mand og Mus i Middelhavet. I Maj 1927 forsvandt Damperen „Johanne“, der tilhørte Rederiet „Vestehavet“, det medtog hele Besætningen, som bestod af 16 Mand. I Juli 1927 forsvandt Damperen „Hugo“, og den 5. Oktober 1927 gik, uden at nogen kender Aarsagen, Dampskibet „Hermod“ ned. Dette sidste Dampskib tilhørte Rederiet Holm og Wonsild. I Foraaret 1929 rygtedes det, at Ø. K.'s Skoleskib, den femmastede Bark „København“, var gaaet ned. Dette har vakt den allerdybeste Sorg over hele Landet, idet der var ca. 70 Elever om Bord, unge Mennesker i Alderen fra 16 til 22 Aar, foruden en Besætning paa 12 Mand, bestaaende af Officerer og helbefarne. Skibet udgik fra Buenos Aires den 14. December i Fjor og skulde til Adelaide i Australien. Et Par Dage efter, at det var kommet i Søen, havde det Radioforbindelse med et andet Skib, og de to Radiotelegrafister enedes om at tale sammen igen næste Dag. Den følgende Dag blev der kaldt paa „København“, men til Trods for at disse Skibe ikke var længere fra hinanden, end at de med Lethed maatte have kunnet faa Forbindelse, svarede „København“ ikke. Eet er sikkert, at paa dette Tidspunkt er „København“ med de mange unge Mennesker gaaet ned, der er ingen Tvivl om det, til Trods for at man senere troede, det var gaaet ind til en eller anden Ø i Sydhavet. Fra den beboede Ø Tristan da Cunha i det sydlige Atlanterhav fik man Meddelelse om, at Beboerne havde set et firmastet Skib passere Øen, Søen var imidlertid saa oprørt, at det med de smaa Baade, de havde, var umuligt at gaa ud; man havde ikke set nogen om Bord, og Ø. K.'s Rederi troede derfor, at det var Skoleskibet „København“, der var gaaet forbi, og man mente, det var strandet paa en eller anden Ø. Efter at man havde ventet og ventet paa at høre noget fra „København“, blev der udsendt Skibe for at søge efter det, men Resultatet af denne Undersøgelse har været negativt. Der er sikkert af Rederiet gjort, hvad der kunde gøres, for at finde „København“, jeg tvivler ikke om, at Rederiet har gjort alt, hvad der stod i dets Magt, for at finde Skoleskibet. Men der er jo ingen Tvivl om, at dette Skib er gaaet ned pludselig, der er sikkert kommet en af disse mærkelige Storme, som bevæger sig gennem det sydlige Atlanterhav, og det har taget Skibet. Thi man maa vel huske paa, at et Skib, som „København“, der var et stolt Skib med Staalrigning, er vanskeligt at manøvrere